

Een vervelend klusje

PIEP PIEP PIEP!

Peter Parker sprong uit bed. Hij strompelde slaapdronken door zijn kamer en botste tegen zijn nachtkastje. Hij had gisteravond zijn alarm op zijn telefoon zo luid mogelijk gezet. Hij wilde vandaag zeker op tijd wakker zijn. Zijn alarm had die taak net iets te serieus genomen.

‘Peter?!’ riep tante May, die zijn kamer binnenstormde.

‘O, eh, hoi tante May’, zei Peter, die zijn alarm afzette. ‘Jij bent vroeg op.’

‘Veel keuze had ik niet’, zei tante May vermoeid. ‘Wat was dat geluid?’

‘Je zou kunnen zeggen dat ik met het verkeerde been uit bed ben gestapt.’

Peter keek zijn rommelige kamer rond, op zoek naar een schone broek.

‘Wij allebei, kiddo.’ Tante May glimlachte. ‘Maar nu ik toch wakker ben en de rest van de week niet meer in slaap zal raken, wat denk je van pannenkoeken?’

Peter wierp nog een blik op zijn telefoon. ‘Kan niet!’ zei hij. ‘De grote technologie-expo begint zo en...’

‘Rustig aan, cowboy’, zei tante May. ‘Het is zaterdag. Je weet toch wat dat betekent?’

Peters schouders zakten naar beneden. Hij was het helemaal vergeten.

De wasmachine van de Parkers was al weken kapot en Peters was had zich langzaam opgestapeld. Dag na dag had Peter beloofd dat hij zijn vuile kleren naar de plaatselijke wasserette zou brengen. En dag na dag was hij te druk geweest om zijn belofte na te komen. Maar het was niet altijd zijn schuld. De helft van die dagen had hij als Spider-Man tegen misdadigers gevochten. Er leek elk uur wel een nieuwe superschurk op te duiken in zijn leven.

‘Je kan naar de expo zodra je ermee klaar bent’, zei tante May.

Peter had geen tijd voor ruzie. Als hij naar de tentoonstelling wilde, moest hij zo snel mogelijk klaar zijn met de was. Gelukkig kende hij de snelste manier om zich door New York te bewegen.

Terwijl Spider-Man boven de stad slingerde, tintelde zijn Spider-zintuig. De wasserette zat om de hoek, recht tegenover het expocentrum. Hij was gehaast, maar hield toch even halt om rond te kijken. Zelfs vanaf zijn uitkijkpunt zag hij niets verdachts.

‘Ik ben vast de kluts kwijt’, dacht hij schouderophalend bij zichzelf en hij ging verder. ‘Ik moet wel heel gestrest zijn over deze expo.’

Recht tegenover de plek waar Spidey net even had haltgehouden, vernauwden de Vulture zijn ogen. ‘Spider-Man?’ fluisterde hij zachtjes. ‘Slinger maar verder, beestje. Dit ga je niet verpesten.’

Vulture was al weken een overval op de overvolle kassa's van de expo aan het plannen. Het zou een gemakkelijk klusje zijn voor een ervaren bandiet. Tenzij Spider-Man roet in het eten gooide.

Nadat hij zich snel in een steegje had omgekleed, haastte Peter zich naar de wasserette. Hij gooide zijn eerste lading kleren in de machine en wierp een korte, smachtende blik op het expocentrum aan de overkant van de straat. Maar hij had geen tijd voor zelfmedelijden. Hij had veel te veel te doen. Zelfs een Spider-Held kon geen tonnen was tegelijk dragen.

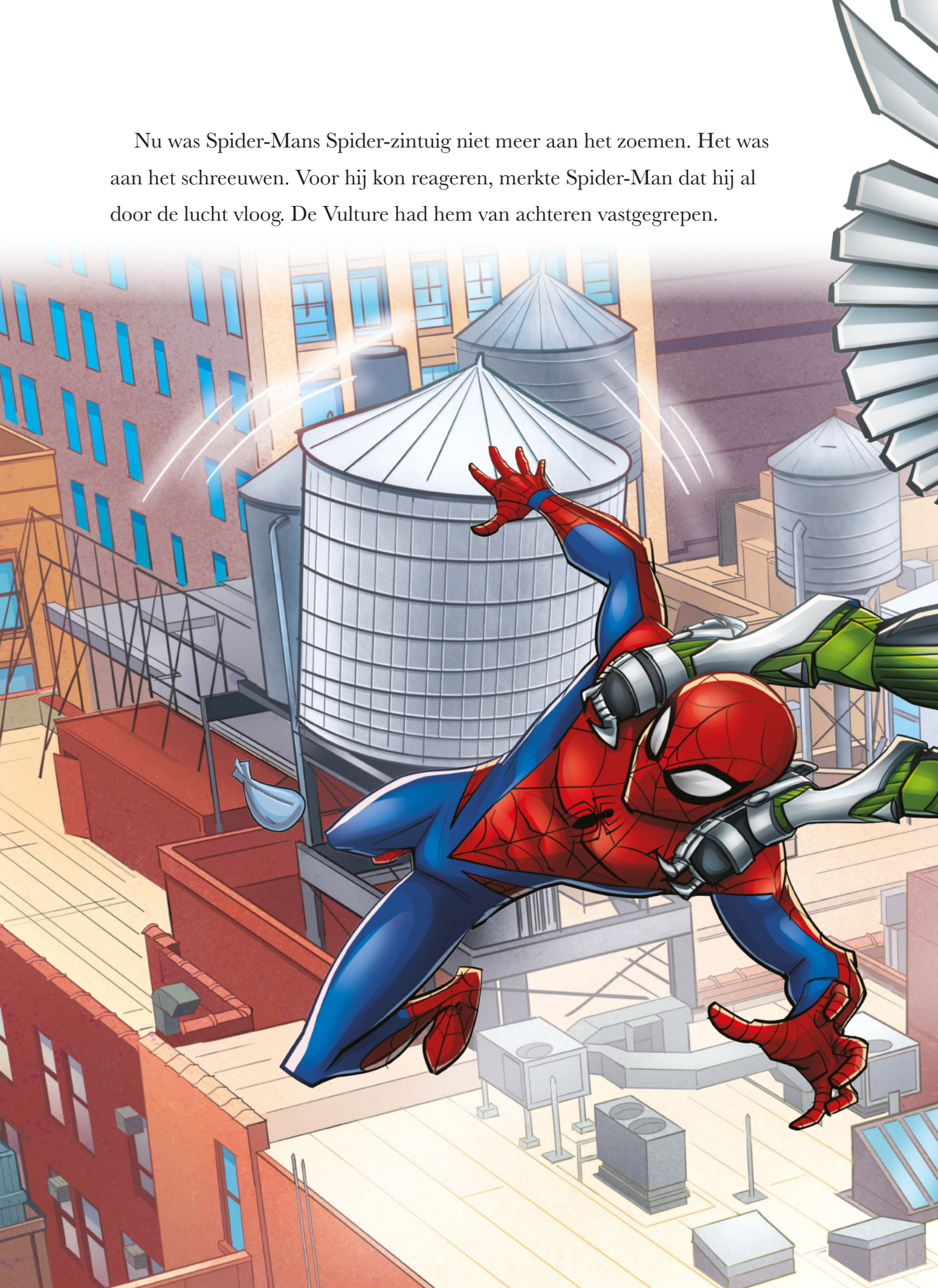
De Vulture had nauwelijks genoeg tijd om zich achter de watertoren op het dak te verstoppen voor Spider-Man opnieuw langs hem slingerde. Vulture klemde zijn kaken op elkaar. Hij was nog zo voorzichtig geweest. Zou het kunnen dat Spider-Man weet had van zijn expo-plan?

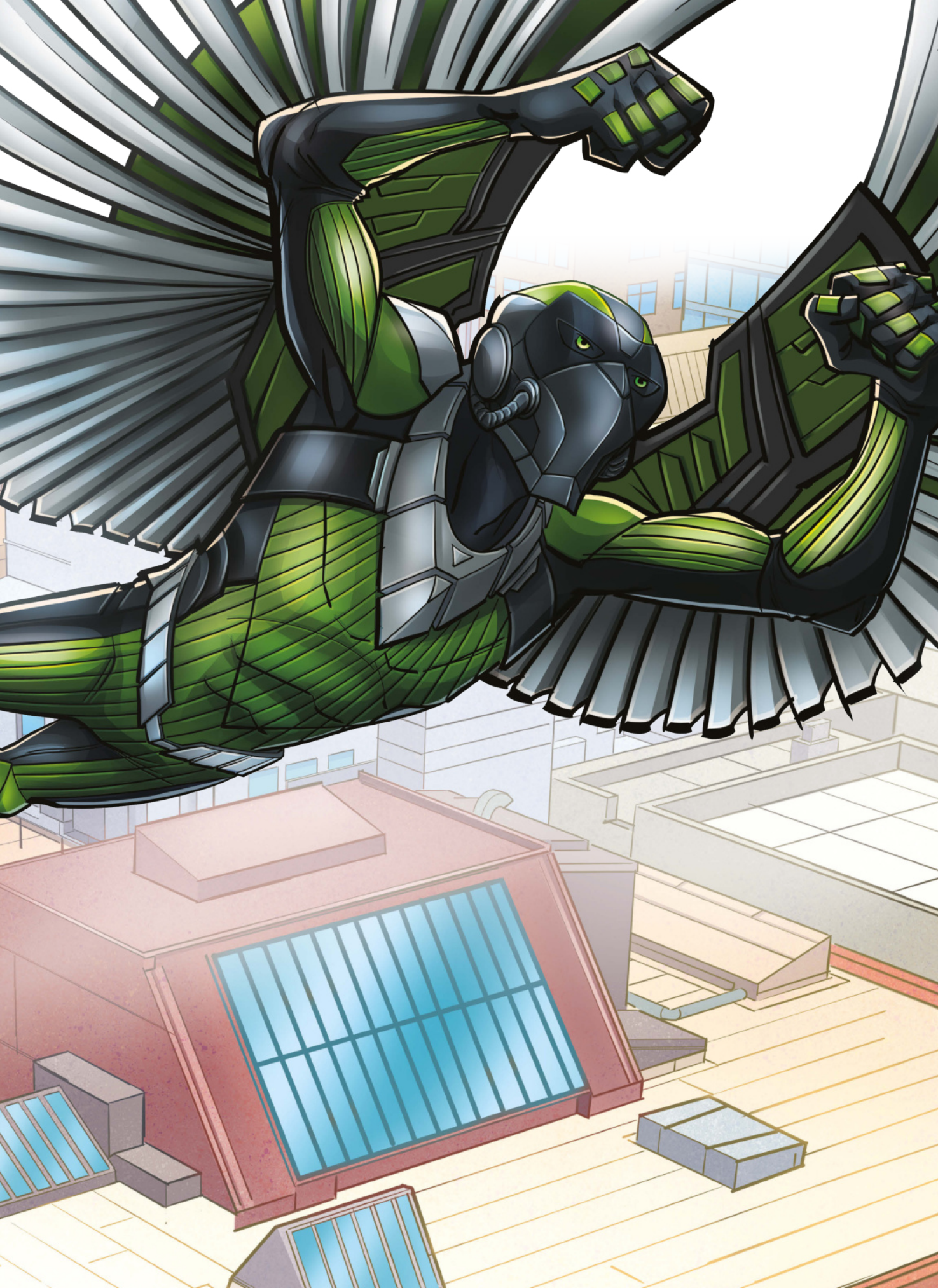
Even later slaakte Spider-Man een trotse zucht. Hij had eindelijk zijn laatste lading schone kleding thuis afgezet en om tijd te winnen was hij terug naar het expocentrum geslingerd. Hij moest zich alleen nog omkleden! Zijn Spider-zintuig tintelde opnieuw, maar deze keer negeerde Spidey het. Het tintelde al de hele dag zonder duidelijke reden.

De Vulture was het beu. Elke keer dat hij dacht dat hij veilig was, kwam Spider-Man weer eens langsslingeren en werd hij gedwongen om zich terug te trekken in de schaduw! Hij kon niet meer wachten tot Spider-Man zou vertrekken of er zou niets meer overblijven om te stelen. Vulture knarsetandde. Daarna sprong hij naar Spider-Man en in zijn haast duwde hij de watertoren bijna omver.

Nu was Spider-Mans Spider-zintuig niet meer aan het zoemen. Het was aan het schreeuwen. Voor hij kon reageren, merkte Spider-Man dat hij al door de lucht vloog. De Vulture had hem van achteren vastgegrepen.

‘Vulture?’ zei Spider-Man terwijl ze hoger en hoger in de lucht stegen. ‘Is dit een soort anti-Spider-Man-ding of gewoon een anti-wasserette-ding? Want als ik jouw outfit ruik...’

De Vulture wachtte niet tot Spider-Man was uitgepraat. Hij draaide als een kurkentrekker in het rond en liet Spidey dan los!

Spider-Man drukte twee keer op zijn webschieter. De ene webdraad kwam rond de enkel van de Vulture terecht en de andere tegen een gebouw in de omgeving. De Vulture probeerde Spider-Man omhoog te trekken, maar de superheld hield zich stevig vast.

